

maa man endelig ikke glemme; blive de daarligt førte, lide de større Tab.

Et andet Punkt, af de vigtigste, er Rytteriets Indskrænkning fra 15 til 10 Linie-Eskadroner. Det er jeg meget betænkelig ved. Der er fra andre Sider fremført slaaende og udmærkede Indvendinger og Advarsler mod denne Indskrænkning. Det er Indskrænkninger, hvor det drejer sig om betydelige Pengesummer, men jeg vil paa ny bede om, at man vil tage under den alvorligste Overvejelse, om den Sum, man kan spare derved, ikke vil komme til at hævnne sig dyrt. Det er nemlig det, man altid maa tænke paa, om det er Besparelser, der ville vise sig i det lange Løb at være virkelige Besparelser, eller om det kun er saadant Hasardspil, hvor den Dag kommer, at de skulle betales tilbage med Renter og Renter Renter. Det er det, der altid hævnner sig ved daarlige Besparelser. I vort Terrain og med de Krav, der stilles til Kysternes Bevogtning, er Rytteriet af særlig Vigtighed, det er langt udstrakte Kyster, der skulle bevogtes. Dette Spørgsmaal er jo meget fyldigt begrundet fra anden Side, og jeg skal kun gøre opmærksom paa et Forhold, der peger paa, hvor farligt det Skridt er, som vi her gøre. Jeg mener ikke, at vi skulle rette os efter Udlandet i enhver Henseende, men det har dog sin Betydning at se, hvad Udlandet gør. Der er et lille Land, der er stillet meget nær som vort, nemlig det norske, hvor man ogsaa har indført en ny Hærorning. Det norske Folk er et lille, fattigt Folk som vi. Landet er bjergrigt, altsaa langt mindre egnet til Brug af Rytteri end Danmark. De Opgaver, som der forefalde, ere ikke saa udprægede Opgaver for Rytteri. Ikke desto mindre har man i den nye norske Hærorning, som jeg lige har faaet Meddelelse om, udvidet Rytteriet fra 12 til 16 Eskadroner. Det er maaske ikke noget, man absolut skal rette sig efter, men det er dog et Fingerpeg, som nok kan foranledige en fornyet Overvejelse.

En underlig Forandring er det, at man flytter Trænet fra Artilleriet til Rytteriet. Trænet har for en stor Del Materiel, som ganske særlig Artilleriet har Evne til at bestyre, og det saa meget mere, som det efterhaanden i vid Udstrækning vil blive betjent af Lastautomobiler. Til Tilsynet med dem vil Artilleriet være i Besiddelse af mere egnede Kræfter, end Rytteriet som Regel har.

Ved Indskrænkningen af Rytteriet berøver man Hæren, som det er sagt, en Del

af dens Øjne. Man kan ikke erstatte Rytteriet fuldt ud med noget som helst andet Middel. Men naar man tager en Del af Hærens Øjne, kan det dog have nogen Betydning at indføre andre i Stedet. Der er i alt Fald de Steder, hvor saadanne Øjne kunne gøre Gavn, og dertil hører absolut en Ballonafdeling. Den var foreslaaet af Hærens sagkyndige i Forsvarskommissionen, men ikke optagen i Regeringsforslaget. Jeg tror ogsaa, at det er en Fejl, der let vil komme til at hævnne sig i alvorlige Tilfælde.

Et af de allervigtigste Forhold til at skabe en god Aand i Befalingsmandskorpset — det er jo Aanden, der bærer det hele — er, at der aldrig skabes Tro paa Uretfærdighed. Men Beskyldningen for Uretfærdighed er næsten en uafviselig Følge af en stærk Udvikling af Springforfremmelser. Jeg vil ingenlunde tilraade at udelade alle Valgforfremmelser, men jeg slutter mig stærkt til, hvad der fra sagkyndig Side er blevet bragt frem i det andet Ting, at man bør have saadanne Kauteler, at man er ganske sikker paa kun at faa Folk forfremmede, der ikke blot ere særlig dygtige, men ogsaa af deres jævnlige anerkendes for det. Derfor byder et Forfremmelsesraade en god Sikkerhed, som man har det i Marinen og som det blev foreslaaet i det andet Ting. Kan man ikke faa det gennemført, kunde man i alt Fald tage nogle Forholdsregler i samme Retning. Man kunde f. Eks. bestemme, at ingen maatte avancere ved Spring, springe sine Kammerater over, medmindre han var anbefalet dertil af to forskellige af hinanden absolut uafhængige Myndigheder, og blandt disse skulde i alt Fald den ene have særlig Lejlighed til at bedømme Mandens Dygtighed ved den praktiske Tjeneste i Geledet.

Et af de Punkter, som jeg ogsaa har set paa med stor Beklagelse, er Afskaffelsen af Musikken. Det strejfer ind paa det samme Omraade som det, jeg nævnte angaaende Forfremmelser; vi maa ikke skade Hærens Aand. Det er en Erfaring fra alle Sider, at Aand er Magt, og ganske særlig har jo den højtærede Forsvarsminister sat denne Sætning højt. Men den er i Hæren meget mere end Magt, den er Sammenhold, Udholdenhed, Kraft, Disciplin, den er alt. Og til at opretholde og skabe en god Aand og en god Stemning i Hæren, i det hele Tilfredshed med Tilværelsen, Munterhed og Mod, har Musikken en ganske overordentlig Betydning. Naar man nu med koldt Blod gaar til at afskaffe